

MỘT NGÀY KHÔNG VỘI VÃ

Truyện ngắn

Tác giả: Hoàng Thanh

Hình ảnh: ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND thực hiện

Mỗi năm một lần, tôi về thăm Mẹ và các em hiện đang sống ở Montréal, Canada. Năm nay cũng như thường lệ, tôi về thăm nhà 2 tuần cuối tháng 6. Nói sao cho hết niềm vui gặp lại gia đình. Montréal vào mùa hè thật nóng bức, có ngày lên đến hơn 100° F, nên cả nhà thường rủ nhau đi ra ngoài chơi cho mát mẻ.

Tôi còn nhớ sáng hôm đó, cả nhà định dẫn mấy đứa cháu ra công viên cho tụi nhỏ hưởng chút khí trời. Tôi thì đã thay quần áo từ lâu, cứ chờ mãi mà mọi người cứ "xàng qua xàng lại", gần 9 giờ vẫn chưa xong, nhất là mấy đứa nhóc thì cứ lằng xằng chơi game, không ai chịu thay quần áo.

Thế là tôi bắt đầu nổi quạu "Nhà mình sao làm gì cũng như rùa bò vậy? Có đi hay không thì bảo?"

Cô em tôi nhỏ nhẹ "Thì từ từ, vacation (nghỉ hè) mà lị, chị sống ở Mỹ riết rồi quen thói "stress (căng thẳng) out" hà...".

Cậu em trai thì nói "Chị làm gì mà dữ vậy, chị có biết hôm nay là" ngày không vội vã " hôn?

Tôi ngạc nhiên, tưởng tai mình nghe lầm, nên hỏi lại "Ngày gì? Không vội vã là sao?".

Thế là Má tôi bật tivi lên. Trên màn ảnh, đài nào cũng đang nói về cái ngày đặc biệt này. Ô, thì ra là từ vài năm nay, mỗi năm chính phủ Canada chọn ra một ngày, thường là vào mùa hè, một ngày cuối tuần, và năm nay rơi vào ngày 26 tháng 6, gọi là "**Một Ngày Không Vội Vã**".

Khoảng chừng vài tuần trước đó, là báo chí, các cơ quan truyền thông đều loan

báo và nhắc nhở để mọi người chuẩn bị. "**Một Ngày Không Vội Vã**" bắt đầu từ 8 giờ sáng cho đến 9 giờ tối. Mọi người được khuyên là "Bạn hãy ngủ cho thoải mái, thức dậy khi nào mình muốn. Hãy nhâm nhi tách cà phê, và ngồi ngắm khu vườn của bạn, nghe tiếng chim hót líu lo. Hãy đi ra ngoài nếu bạn thích, vào ăn trưa ở một restaurant nào mà bỗng dưng bạn muốn. Còn nếu không, bạn có thể mời bè bạn đến nhà làm BBQ. Bạn cũng có thể chạy xe đạp một vòng thành phố, hay nằm dài trên bãi cỏ của một công viên gần nhà, vân vân và vân vân".

Tóm lại, chính phủ khuyến khích người dân: "Hãy enjoy từng phút giây hạnh phúc, bình an của... **Một Ngày Không Vội Vã**. Hãy biết sống và tận hưởng hạnh phúc ở quanh ta", như lời của một người phóng viên trên đài tivi đang nói.

Rồi còn có các màn phỏng vấn vài người dân, hỏi xem họ dự định sẽ làm gì trong cái ngày đặc biệt này trong năm, thì đa số câu trả lời đều là "spend time với gia đình, người thân".

Có một cảnh trên màn hình làm tôi nhớ mãi. Hình ảnh một cụ già tóc bạc phơ, lụm cụp trả lời phỏng vấn với nụ cười móm mém "Tôi luôn mong đợi và yêu nhất cái ngày này trong năm, vì đó là ngày duy nhất mà tất cả con cháu tôi không... bận rộn, chúng nó tề tựu đông đủ để họp mặt với tôi. Cảm ơn chính phủ, cảm ơn ân nhân nào đã "đặt ra" cái ngày ý nghĩa này...".

Thế là bỗng dưng tôi đổi ý. Tôi bảo gia đình "Hôm nay là ngày đặc biệt, vậy thôi mình làm chương trình gì special đi nhe...". Thế là cả nhà nhao nhao hưởng ứng, người thì bảo "khởi nấu cơm, đi ăn tiệm cho khỏe", kẻ thì nói "nhà hàng đông lắm, đi xuống downtown chơi". Em trai tôi thì muốn đi xe đạp (ở Montréal có rất nhiều bãi cho mượn xe đạp, bạn chỉ cần "quẹt" cái credit card vô là có thể lấy xe đạp đi ngay).

Mấy cháu nhỏ lại muốn đi tàu BateauMouche. Rồi lại có ý kiến đi câu cá, hay đi xe ngựa một vòng thành phố. Và thế là giờ tay biểu quyết. Cuối cùng thì đa số thắng thiểu số: đi xuống Vieux-port (khu phố cổ) chơi và sẽ đi tàu BateauMouche. Thế là chúng tôi lên đường, thanh thoi, không vội vã...

Đường xuống phố đông nghẹt, và kẹt xe, thế mà không một xe nào bóp kèn. Thiên hạ ngồi trong xe, an nhiên chờ đợi, còn mở cửa kiếng xuống nhìn nhau cười, và vẫy tay "No hurry! Be happy!". Tôi thật sự "thấm" được thế nào là ý nghĩa của 3 chữ "không vội vã!".

Đến chùng xếp hàng mua vé đi tàu, thì lại là một hàng thật dài, trong cái nắng gắt của mùa hè. Vậy mà ai ai cũng cười, cũng nói, cũng bắt tay, với cả những người không quen biết. Dường như con người ở đây, ngày hôm nay, không ai bị stress cả. Cả một thế giới hoà bình, thanh thản quanh tôi...

Lúc bước xuống tàu, David, thằng cháu nhỏ 5 tuổi hồi hả muốn chạy đến dành chỗ, thì bị Christina - cô cháu 4 tuổi, "chỉnh" ngay: "David! Bữa nay là "No hurry day" mà, sao David cứ hurry hoài vậy?", làm cả nhà cùng cười. Tôi cũng bật cười theo vì sự nhận thức dễ thương của cô bé này.

Trưa đến, đói bụng, chúng tôi ghé vô một nhà hàng Tàu. Lại đông nghẹt khách, nhưng ai ai cũng vui vẻ xếp hàng đợi đến lượt mình. Đang đứng chờ thì người bên cạnh tôi, một phụ nữ Québécois bắt chuyện hỏi tôi đã làm gì ngày hôm nay. Tôi kể lại một ngày vui chơi với gia đình cùng các cháu. Bà cười, chỉ hai người con "Chồng tôi mất lâu rồi, năm nào vào ngày này, tôi cũng để tụi nó quyết định muốn đi đâu, làm gì.... Cuộc sống mà, có gì mà phải vội vã...". Rồi bà tiếp "Như trưa nay nè, bỗng dưng con gái tôi thèm ăn món lẩu Tàu, thế là chúng tôi vô đây, xếp hàng, nghe nói nhà hàng này món nào cũng ngon lắm". Tôi gật đầu đồng ý và cảm thấy vui vui trong lòng....

Ăn no xong, thì đến chiều. Không ai muốn về nhà, thế là kéo nhau ra park chơi. Nhìn quanh, thiên hạ đông như kiến, tự dưng tôi thấy lòng mình vui chi lạ. Trải tám chiếu trên bãi cỏ, tôi nằm xoắn người, vươn vai một cái thật đã. Dường như hơn 10 năm sống trên đất Mỹ, tôi chưa hề có được cái "đã" nào như thế này. Cứ để mặc tụi nhỏ tha hồ chơi xích đu, cầu tuột, chạy chơi, la hét... tôi nằm đeo cặp mắt kính mát, tận hưởng từng làn gió thoảng qua một cách khoái chí, do nothing, lim dim, ngắm nghĩ sự đời. Kể cũng lạ, nhờ có cái ngày này, mà tôi mới nhận ra là hình như trong đời, tôi chưa hề bao giờ có được một ngày không... vội vã.... Sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn, trong một gia đình nghèo, nên tôi biết rất rõ là chỉ có ráng học thì mới có thể giúp tôi thoát khỏi cái kiếp nghèo muôn thuở đó. Ngay từ nhỏ tôi đã rất hiếu học. Từ lớp tiểu học, đến phổ thông, rồi đại học, cả đời tôi chỉ biết có sách vở, và suốt ngày chỉ cắm đầu cắm cổ mà học. Tuổi thơ tôi chưa hề có một ngày không vội vã. Hôm nào cô giáo bệnh, được nghỉ và về sớm, trong khi các bạn bè cùng trang lứa lãng xãng tìm chỗ đi chơi, hay la cà các hàng quán, thì

tôi lại vui mừng vì có thêm giờ để học bài. Tôi hối hả đạp xe về nhà, rửa mặt vội vàng và ngồi vào ngay bàn học. Bài thi nào cũng vậy, được 9 điểm là tôi buồn, vì phải điểm 10 cơ thì tôi mới chịu. Mọi người luôn bảo là tôi thích sự tuyệt đối, và như vậy thì đời tôi sẽ khổ....

Vào đại học, 5 năm, tôi lại chưa hề có được một ngày không vội vã. Lúc nào tôi cũng bận rộn, với bài vở và với những cuộc thi. Tôi luôn tham lam, mong muốn mình phải đạt điểm 10 trong mọi bài thi. Tôi sẵn sàng thức khuya, dậy sớm, miễn sao đạt được điểm tối đa là tôi vui. Có lần nhỏ bạn thân bảo tôi một câu chí lý "Học mà không chơi giết mòn tuổi trẻ, Chơi mà không học giết cả tương lai". Tôi nói ngay "thì bởi vậy, tao học nè, chỉ có cái học mới giúp mình thoát ra khỏi nghèo khó", nhỏ bạn cười "Tao thì chọn... cả hai, vừa học vừa chơi, miễn sao không thi lại là "đu xà" rồi, rồi mai này mày sẽ hối tiếc khi tuổi trẻ trôi qua uổng phí...". Tôi chỉ cười, nhưng bây giờ mới nhận ra là nó có lý....

Ra trường ở Canada, đi làm, tôi lại lao vào công việc, làm thật nhiều, để mong kiếm thật nhiều tiền trong thời gian ngắn nhất. Tôi tình nguyện là 7 ngày 1 tuần, mỗi ngày 13 tiếng. Ròng rã 3 năm thì tôi đuối sức, nên đành giảm bớt chỉ làm 5 ngày. Mười năm trời, tôi dành dụm được một số tiền, và nổi ao ước, làm giàu, thật nhanh, đẩy tôi vào thị trường chứng khoán. Tôi say mê chơi stock, nên ngày nào tôi cũng luôn bận rộn với Wallstreet, với giá cả và những con số lên xuống của từng công ty. Trúng stock, chỉ qua một đêm, tôi bỗng nhiên thành triệu phú. Ấy thế mà tôi vẫn chưa có được một ngày không bận rộn. Ngay hôm đó, đầu tôi lại tính toán cách đầu tư nào để nhân đôi, nhân ba số tiền tôi đang có. Thế là lại mạo hiểm, lại chơi những ván bài to hơn. Ông bà ta đã có câu "Có gan làm giàu kia mà". Tôi đã có gan, và tôi đã giàu, thì bây giờ nếu muốn giàu hơn, tôi cần phải có gan hơn....

Thị trường chứng khoán sụp đổ, tôi trở tay không kịp, thế là mất trắng. Tôi không nản "không sao, còn sức khoẻ, còn quyết tâm, ta có thể làm lại từ đầu, thì sẽ có tất cả". "Có chí thì nên", nên tôi quyết định qua Mỹ, vì Hoa kỳ là đất nước của cơ hội. Tôi lại lao vào công việc, cần cù, kỹ cốp... để dành tiền.

Vào những năm sau 2000, ngành dược và computer đang lên cơn sốt thiếu người. Thế là thiên hạ ùn ùn đổ sang Mỹ, vì làm việc nhiều tiền hơn. Tôi lại đi làm full time, 5 ngày một tuần, và luôn sẵn sàng làm overtime bất cứ khi nào công ty cần. Tôi đi làm từ sáng đến tối, ăn thì "cơm chí", food to go, không xài gì cả, các ca các cùm để dành từng đồng xu, hy vọng sẽ có cơ hội đổi đời.... Và rồi thì cơ hội đến thật, khi cơn sốt bất động sản bùng nổ. Giá nhà cửa tăng vùn vụt, từng ngày. Hễ ai chậm tay là... sorry, ráng mà chịu khó ngồi nhìn "căn nhà mơ ước" vượt khỏi tầm tay, bạn nhé. Và tôi lại bị cuốn xoáy vào cơn lốc này, như hàng triệu người ở xứ Mỹ.

Mỗi tuần chỉ có được hai ngày nghỉ làm, tôi rời nhà từ 8 giờ sáng đến 9 giờ tối, lái xe khắp mọi ngõ ngách, để tìm xem có căn nhà nào "For sale by owner" không, hay có căn nào trông lụp xụp mà mình có thể tân trang chút đỉnh lại rồi "flip", kiếm vài chục ngàn bỏ túi. Có những bữa tôi không có cả thời giờ để ăn cơm, mua vội vàng chút food to go bỏ bụng. "Thấy" 1 căn nhà, wow, ngon ăn quá, tôi làm căn thứ nhì, rồi thứ ba. Lòng tham con người là không đáy kia mà. Thì dùng một cái, cái "bong bóng" nhà đất nổ tung. Bao nhiêu kẻ mất nhà, tay trắng, và có tôi trong số đó. Từ một triệu phú (lần thứ hai), tôi trở thành người mang nợ ngập đầu. Và thế là tôi phải đi làm bù đầu bù cổ để ráng cầm cự mấy căn nhà. Đến chừng thật sự đuối, thì tôi đành phải buông - trong cay đắng, vì không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi shortsale mấy căn nhà, trước khi để nhà bank kéo. Rồi giờ thì tôi phải tiếp tục đi cây, cả đời, để mà trả nợ. Một bài học suốt đời không thể nào quên. Cho đáng kiếp mày, một kẻ tham lam....

Hôm nay nằm dài trên bãi cỏ, hít thở bầu không khí trong lành của một ngày nắng ấm, chẳng có việc gì phải làm, thế mà tôi thấy lòng mình, tâm mình sao mà thanh thoi chi lạ. Giờ phút này, tôi không giàu, nhưng sao tôi lại có được sự bình an, điều mà đã hai lần là triệu phú, tôi hoàn toàn chưa bao giờ có được. Thật sự tôi phải cảm ơn chính phủ Canada, hay cảm ơn người ân nhân "trí tuệ" nào đó, đã nghĩ ra cái ngày đặc biệt này trong năm, để giúp người dân biết trân quý sự thanh thản mà cuộc sống ban cho chúng ta....

Thiên nhiên cũng biết có lúc không cần phải ào ào như thác đổ...

mà lị...".

Bỗng dung tôi chợt nhớ mới cách đây vài tuần, tôi tình cờ gặp lại cô bạn cũ hồi trung học, khi vô tiệm food to go ở Cali mua đồ ăn. Hai đứa chỉ kịp chào hỏi vài câu, thì cô bạn vội vã về đón con, còn tôi thì lật đật đi ra xe sợ trễ giờ làm. Cô bạn than "Sao cuộc sống tui mình lúc nào cũng tấp tểnh quá há, chỉ khi nào hết thở thì mới hết... bận rộn...".

Tôi chỉ cười "Xứ Mỹ

Cô bạn tự dưng hỏi xin địa chỉ email của tôi, rồi bảo rằng "sẽ email gửi cho bồ một bài ý nghĩa lắm", rồi cô cười nói thêm "nhưng đọc thì hay, mà làm có được hay không lại là chuyện khác...".

Tôi đó check mail, tôi nhận được ngay, với vài dòng nhắn nhủ "Bồ ráng cố gắng thực hành theo lời khuyên trong bài này nhé, còn mình thì... đời vẫn lằng xằng...".

Tôi bật cười, và click vô đọc bài viết ngắn của cô bạn:

*BẬN RỘN làm cho ta không có bình an và hạnh phúc
BẬN RỘN làm cho sự hành xử của ta vụng dại
BẬN RỘN làm cho cái hiểu biết của ta khô cạn
BẬN RỘN làm cho sự sống của ta ngừng lại
BẬN RỘN khiến ta không thấy được cái đẹp của người ta thương yêu
BẬN RỘN khiến ta đi trên đường như ma rượt....*

Đời sống bận rộn là đời sống... bất hạnh nhất trên đời...!

Thế đấy, nhưng con người ai ai cũng luôn tìm đủ mọi lý do để mà... BẬN RỘN.

Và rồi một ngày kia, thử hỏi có ai mang theo được cái "BẬN RỘN" về bên kia thế giới?

*Hãy biết dừng lại
Hãy biết ngơi nghỉ
Hãy tập thanh thản
và buông xả, thành thoi....*

*thì khi cái ngày ấy đến, chúng ta mới có thể ra đi với
cái tâm... KHÔNG... BẬN RỘN!*

Đúng vậy, dường như chúng ta, ai ai cũng luôn tự tìm cho mình một "lý do" để mà bận rộn, mà chưa hề bao giờ biết cách "ném" được hương vị cuộc sống của mỗi ngày. Tôi chợt nhớ đến cô Kim Anh, cô cũng đã bảo tôi câu này khi bác sĩ cho biết là cô chỉ còn vài tháng để sống, và cô đã nói với tôi "Mỗi người đều có số phận, cô cũng mừng là cô còn" vài tháng", thì ít nhất cô cũng sẽ có được vài tháng sống trong bình an, không vội vã."

Chiều xuống, trời bắt đầu ngả tối. Thiên hạ lần lượt rời công viên. Cả nhà tôi cũng lục đục thu xếp đồ lại.

Bé Tina có vẻ nuối tiếc, bé hỏi bà chị tôi "Mommy, ngày mai có còn là "No hurry day" hôn?".

Chị tôi cười "Hết rồi con, mỗi năm ở Canada có một ngày hà."

Na phụng phịu "Na muốn every day đều là "No hurry day" cơ...".

Chị tôi nói ngay "Để thôi con, nếu mỗi ngày mà con biết enjoy, thư thả, con đừng làm việc gì gấp gáp hết, thì mỗi ngày sẽ là "No hurry day" rồi...".

Tôi đứng đó, nuốt từng lời bà chị nói, và cảm thấy "ganh tỵ" với đứa cháu của mình, vì chỉ mới 4 tuổi, mà cháu đã được học một bài học quý giá nhất trên đời, còn tôi, gần nửa đời người mới được học bài học đó.... Lên xe, cậu em trai mở nhạc, vặn thật lớn bài hát mà tôi rất thích:

*"Nếu chỉ còn một ngày để sống
Chợt nhận ra cuộc đời quá đẹp
Phải chăng ta sống quá vội vàng
Nên ra đi chưa được bình an..."*

Đúng thật, cả một đời tôi luôn sống quá vội vàng, thì làm sao có thể ra đi bình an? Một lần nữa, xin cảm ơn cái ngày đặc biệt này, đã giúp tôi có một cái nhìn mới, khác hơn về cuộc sống....

Tự dung tôi nhớ đến hai cô bạn thân. Cô bạn đạo Chúa thì chủ nhật nào cũng đi nhà thờ, hề rảnh là đọc cuốn Thánh kinh nhỏ lúc nào cũng kè kè trong bóp. Cô hay nói với tôi "Chúng ta nên làm theo lời dạy của Ngài, thì lúc ra đi, mình sẽ được lên Thiên đàng với Chúa."

Nhỏ bạn đạo Phật thì hề rảnh là đến Chùa, niệm Phật, nó nói tôi "Ồ lành, giữ ngũ giới, làm từ thiện, thì chắc chắn sẽ được về với Phật". Còn giờ phút này, tôi hiểu ra một điều "Nếu như chúng ta biết tự làm cho mỗi ngày của mình thành **"MỘT NGÀY KHÔNG VỘI VÃ"**, thì chúng ta sẽ có được 365

ngày một năm đang sống ở Thiên đàng, hay Niết bàn... rồi đó....

Chúc mỗi người trong cuộc đời, luôn có được những ngày... không vội vã....

Hoàng Thanh

Nguồn: <http://www.ue-global.com/showthread.php?t=1367>

Đăng ngày Thứ sáu, AUG 27, 2010
Ban Kỹ thuật, K10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND